

Sygn. akt IV KK 440/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

Protokolant Olga Tyburc - Żelazek

w sprawie **A. S.**

obwinionej z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. zw. z art. 24 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 26 października 2022 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść,

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny
Zamiejscowy w Piekarach Śląskich

z dnia 29 lipca 2022 r., sygn. akt VI W 579/22,

**uchyla zaskarżony wyrok co do środka karnego w postaci zakazu
prowadzenia pojazdów i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu
w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w
Piekarach Śląskich - w tym zakresie - do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 29 lipca 2022 r., sygn. akt VI W 579/22, Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w Piekarach Śląskich, po rozpoznaniu sprawy **A. S.**, obwinionej o to, że:

1. w dniu 20 maja 2022 r. około godziny 07.05 w P. na ulicy [...] naruszyła porządek w ruchu drogowym w ten sposób, że kierowała pojazdem marki [...] o nr rej. [...], nie posiadając wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem tj. o czyn art. 94 § 1 k.w.;
2. w dniu 20 maja 2022 r. około godziny 07.05 w P. na ulicy [...] naruszyła porządek w ruchu drogowym w ten sposób, że kierowała pojazdem marki [...] o nr rej. [...], nie spełniając warunków technicznych zgodnie z ustawą, pojazd posiadał uszkodzony klosz lampy lewej tylnej tj. czyn z art. 97 k.w.;
3. w dniu 25 czerwca 2022 r. około godziny 19.40 w P. na ulicy [...] naruszyła porządek w ruchu drogowym w ten sposób, że kierowała pojazdem marki [...] o nr rej. [...], nie posiadając wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem tj. o czyn art. 94 § 1 k.w.;
4. W dniu 25 czerwca 2022 r. około godziny 19.40 w P. na ulicy [...] naruszyła porządek w ruchu drogowym w ten sposób, że kierowała pojazdem marki [...] o nr rej. [...]. niedopuszczonym do ruchu, tj. o czyn art. 94 § 2 k.w..

orzekł:

1. obwinioną A. S. uznał za winną popełnienia czynów opisanych wyżej, a wyczerpujących znamiona wykroczeń z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 94 § 2 k.w. w zw. z art. 97 k.w. i za to na mocy art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 2 000 złotych;
2. na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obwinioną od ponoszenia wydatków postępowania, którymi w całości obciążył Skarb Państwa oraz na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 617 k.p.k. i art. 21 ust. 2 w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn.zm.) zwolnił obwinioną od opłaty.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się w dniu 12 sierpnia 2022 r.

Kasację od tego wyroku, na niekorzyść obwinionej, wniosł Prokurator Generalny, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 3 k.w., polegające

na odstąpieniu od orzeczenia wobec obwinionej A. S. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, podczas gdy jego orzeczenie było obligatoryjne wobec uznania obwinionej za winną popełnienia wykroczeń, o których mowa w art. 94 § 1 k.w.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w Piekarach Śląskich.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co pozwoliło ją uwzględnić w całości na posiedzeniu bez udziału stron w oparciu o treść art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. Zaskarżony nią wyrok rzeczywiście wydano z rażącą obrazą wskazanego w zarzucie kasacji przepisu prawa materialnego.

Zgodnie z treścią tego przepisu, to jest art. 94 § 3 k.w. w razie popełnienia wykroczenia określonego w art. 94 § 1 k.w. orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów.

Oznacza to, że uznanie ukaranego winnym sprawstwa tego wykroczenia, implikuje konieczność ("orzeka się") orzeczenia wobec niego "zakazu prowadzenia pojazdów." Brak orzeczenia tego środka stanowi zatem oczywiste naruszenie prawa materialnego, które - z uwagi na swój charakter - miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Orzeczenie to nie zawiera bowiem rozstrzygnięcia, którego - zgodnie z przywołanym przepisem - wydanie było obowiązkiem Sądu, skoro uznał on ukaraną sprawcą wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

Stwierdzając powyższą zasadniczą wadę prawną, Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście zasadną, uchylił zaskarżony wyrok w zaskarżonej części – i w opisanym zakresie – przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W jego toku Sąd ten będzie miał na względzie powyższe wnioski i spostrzeżenia, uwarunkowane treścią obowiązujących przepisów prawa.

Zauważyć też należy, że o charakterze rozstrzygnięcia Sądu kasacyjnego zdecydowały tak zakres zaskarżenia niniejszej kasacji i jej kierunek, jak też dominujące w orzecznictwie Sądu Najwyższego przekonanie o konieczności

uchylania, w postępowaniu kasacyjnym, orzeczenia w części dotyczącej kary, w sytuacji, w której nie zawiera ono rozstrzygnięcia w kwestii środka karnego lub kary, którego umieszczenie było obowiązkiem sądu, gdyż przedmiotem zaskarżenia i zarzutu, a w konsekwencji uchylenia orzeczenia można uczynić tylko tę jego zaskarżoną część, która obarczona jest owym brakiem (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2010 r. I KZP 36/2009 OSNKW 2010/5 poz. 40 i wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 września 2001 r. III KKN 168/2001 OSNKW 2001/11-12 poz. 97 i z dnia 17 listopada 2009 r. II KK 131/2009 Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych 2009 poz. 2268).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej.

[as]